

Arrest

nr. 61 871 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SOUVEREYNS, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 november 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Naar aanleiding van de in punt 1.2. vermelde beslissing wordt op 26 januari 2011 aan verzoeker een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : India het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/11/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, V van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1^o tot 11^o of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 22 november 2010 de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker heeft nagelaten tegen voormelde beslissing enig rechtsmiddel in te stellen binnen de daartoe voorziene wettelijke termijn, waardoor deze beslissing definitief en uitvoerbaar is. Ingevolge het uitvoerbaar worden van voormelde beslissing werd in toepas-

sing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op 26 januari 2011 aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

2.3. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Verzoekers betoog waar hij stelt dat het motief van de bestreden beslissing verkeerd is nu hij wel degelijk kan aantonen dat hij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, is niet ernstig. Uit de stukken die verzoeker ter ondersteuning van zijn stelling aan zijn verzoekschrift voegt, blijkt slechts dat hij in het bezit is van een geldig paspoort doch blijkt geenszins dat hij eveneens in het bezit is van een geldig visum. Derhalve blijft de vaststelling dat verzoeker zich illegaal op het grondgebied bevindt en dat hij niet als vluchteling is erkend en hij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen overeind, zodat hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeleverd worden.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611). Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

3.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER